

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce

MUDr. L. P.,
místem podnikání v J., M. n. 1099/34,
právně zastoupeného Mgr. Radovanem Kubáčem, advokátem
se sídlem v Praze 1, Olivova 4,

proti

žalovanému

Ministerstvu zdravotnictví České republiky,
se sídlem v Praze 2, Palackého náměstí 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 6. 2018, č. j. MZDR 43143/2015-4/FAR

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky (také též „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) ze dne 19. 5. 2015, č. j. SUKL84293/2015. Pravomocně tak bylo rozhodnuto, že se žalobci ukládá pokuta ve výši 80 000 Kč za správní delikt uvedený v § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „kontrolní řád“), kterého se dopustil tím, že jako kontrolovaná osoba nevytvořil podmínky pro výkon kontroly, neumožnil kontrolujícím výkon jejich oprávnění stanovený kontrolním

řádem a neposkytl jim k tomu potřebnou součinnost, když při kontrole detašovaného pracoviště zdravotnického zařízení v ordinaci praktického lékaře pro dospělé v L. n. J., jehož je žalobce provozovatelem, zahájené dne 4. 9. 2014 v 9:45 hodin inspektory SÚKL, neumožnil inspektorům vstup do provozních prostor ordinace.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nezákonné a nesprávné. Navrhl, aby soud po provedeném řízení zrušil i rozhodnutí prvostupňového orgánu v plném rozsahu, neboť trpí stejnými vadami.
3. Žalobce nepřezkoumatelnost spatřuje především v nedostatku důvodu rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný v rozporu se zásadami vedení sankčního řízení protiústavním způsobem otočil důkazní břemeno, když přiznal protokolu o kontrole charakter veřejné listiny podle § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to včetně presumpce jeho správnosti. Podle názoru žalobce tím došlo v průběhu řízení k absurdní situaci, kdy byl nucen a povinen prokazovat svou nevinu. Rozhodnutí obou stupňů jsou proto nepřezkoumatelná a měla by být zrušena. Správní orgán prvního stupně dále odmítl provést důkaz svědeckými výpověďmi, které žalobce v rámci odvolání navrhoval, a není vůbec zřejmé, jak mohl SÚKL dospět k přesvědčení, že provedení výslechu by nepřispělo ke zjištění stavu věci, když zároveň ve stejném odstavci prvostupňového rozhodnutí uvedl, že návrh je neurčitý, není zřejmé, jací svědci by měli být vyslechnuti a čeho by se svědecké výpovědi měly týkat. Vnitřní rozpornost zatěžuje prvostupňové rozhodnutí vadou, navíc správní orgán prvního stupně porušil svou poučovací povinnost, když neposkytl účastníku řízení pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. SÚKL sám rezignoval na adekvátní zjištění skutkového stavu, když vycházel pouze z jednostranných tvrzení inspektorek, které kontrolu prováděly, a které byly - s ohledem na průběh událostí sporné kontroly - osobně a emociálně do věci zapojeny. Jejich svědectví tedy nemůže být považováno za automaticky objektivní.
4. Žalobce namítl, že skutkový stav je v protokolu o kontrole popsán ve zjevném rozporu s předloženými svědeckými výpověďmi všeobecné sestry O. D. a pacientky M. K., jejíž výpověď byla zapsána formou notářského zápisu. Tyto výpovědi – spolu s výpovědí pana M. S. - dokazují, že v době, kdy se inspektorky domáhaly provedení kontroly, existovaly překážky bránící okamžitému provedení kontroly. Žalobce byl nejen v době, kdy dorazily inspektorky, ale během ordinačních hodin zaneprázdněn, vykonával neodkladné povinnosti poskytovatele zdravotních služeb, ochotně však inspektorkám nabídl provedení kontroly po dokončení těchto povinností.
5. Žalobce uzavřel, že správní orgány obou stupňů (Státní úřad pro kontrolu léčiv ani Ministerstvo zdravotnictví) nejenže nepostupovaly v souladu s požadavky na shromažďování důkazů a s principem materiální pravdy, ale vycházely navíc ze zjištění, která byla v rozporu se žalobcem předloženými důkazy. I přes tyto rozpory správní orgány obou stupňů neprovedly žádné doplnění dokazování a podle stávající konstantní judikatury je již na základě těchto skutečností naplněn důvod pro zrušení obou rozhodnutí.
6. Pokud jde o námitku nesprávného právního posouzení věci, žalobce namítl, že neumožněním okamžité kontroly nemohl být zmařený její účel, protože žalobce obratem

nabídl náhradní termín téhož dne, kdy se kontrolních úkonů domáhaly inspektorky SÚKL. Z ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu nevyplývá povinnost kontrolované osoby, aby kontrolu umožnila okamžitě. Žalobce nebyl předem seznámen s termínem kontroly a náhradní termín kontroly, který ministerstvo z objektivních důvodů připouští, navrhl ještě téhož dne. Zájem na provedení kontroly je podle názoru žalobce ve smyslu § 43 odst. 3 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách (dále jen „zákon o zdravotních službách“), podřazen zájmu na řádném poskytnutí zdravotní péče kontrolovanou osobou. Provedení kontroly léků je proto potřeba přizpůsobit chodu poskytování zdravotních služeb v ordinaci. Argument, že inspektorky měly na odpoledne naplánovanou jinou kontrolu, je nedostatečný a neproporcionální. Údajné neumožnění provedení okamžité kontroly žalobce v podobě, jak je skutek popsán v rozhodnutích prvního stupně a aprobován v žalobou napadeném rozhodnutí, podle názoru žalobce jednoznačně nenaplnuje skutkovou podstatu § 10 odst. 2 kontrolního řádu. I kdyby tedy k jednání a skutku došlo tak, jak je v napadených rozhodnutích uvedeno, nemůže se jednat o správní delikt, za který by bylo možno uložit jakoukoliv sankci.

Vyjádření žalovaného

7. Z obsahu vyjádření žalovaného správního orgánu k jednotlivým žalobním bodům vyplývá, že protokol o kontrole splňoval náležitosti § 12 kontrolního řádu, byl vydán SÚKL jako příslušným správním orgánem v rámci jeho pravomoci, obsahoval zákonem požadované náležitosti, proto jej žalovaný považuje za veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Veřejné listině svědčí presumpce pravosti a správnosti jejího obsahu. Zákon zakládá vyvratitelnou právní domněnku, že listina, která obsahuje formální znaky vyžadované příslušným právním předpisem, je listinou autentickou, a není-li tato skutečnost vyvrácena, platí rovněž vyvratitelná domněnka správnosti uvedené listiny. Důkazní břemeno ve vztahu k vyvrácení skutečností presumovaných domněnkami nese zásadně subjekt, který presumovanou skutečnost popírá. Ve správním řízení byl samotný protokol o výsledku kontroly pouze podkladem, z něhož SÚKL vycházel, v rámci řízení se vypořádal i s námitkami žalobce a není zřejmé, v čem žalobce spatřuje rozpor postupu žalovaného spočívající v aplikaci § 53 odst. 3 správního řádu.
8. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný poukázal na to, že žalobce v podání ze dne 19. 11. 2014 uvedl jako další důkaz návrh na vyslyšení svědků bez jakéhokoliv dalšího upřesnění. Návrh je neurčitý, neboť není zřejmé, které svědky by měl SÚKL vyslechnout, a k podpoře čeho by měly svědecké výpovědi sloužit. Žalovaný se po konkretizaci svědků v napadeném rozhodnutí navrženými výpověďmi zabýval a výpovědi byly vzaty jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce byl vždy řádně a včas poučen, počínaje příkazem a napadeným rozhodnutím konče. Správní orgán nemá možnost jakkoliv nutit účastníka řízení k aktivnímu vystupování ve správním řízení. Žalobce využíval v souladu s poučeními svá práva a jeho tvrzení, že měl být správním orgánem poučen o tom, že povinnost označit důkazy má mít konkrétní obsah, pak nemá oporu v zákoně. Není totiž povinností správního orgánu účastníku řízení dopodrobna vysvětlovat každé ustanovení zákona a naprosto logickým se jeví požadavek, aby žalobce v případě, že navrhuje provedení důkazu, také konkretizoval, jaké důkazy mají být provedeny.
9. Pokud jde o námitku části žaloby, v níž se žalobce zabýval obsahem výpovědí emocionálně a osobně zapojených inspektorek SÚKL, má žalovaný za to, že podle obsahu výpovědí svědků je zřejmé, že žalobci v umožnění kontroly žádná závažná skutečnost nebránila.

Žalobce se nepokoušel s inspektorkami najít řešení, vysvětlit situaci a v nejbližší možné době součinnost poskytnout, místo toho pokračoval - bez ohledu na přítomnost inspektorek v čekárně a na jejich pokusy o uskutečnění kontroly - ve vedení ordinace. Po cca 75 minutách žalobce prohlásil, že kontrolu lze provést v 17:00 hodin, když ve čtvrtek odpoledne má ještě ordinaci v J. Žalobce tak po celý den odmítal umožnit kontrolu a nepředložil žádný důkaz, který by odmítnutí kontroly fakticky ospravedlňoval.

10. K námitce nesprávného právního posouzení věci žalovaný uvedl, že žalobcem interpretované ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu je velmi extenzivní. Pokud uvedené ustanovení uvádí, že kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem a poskytnout mu k tomu potřebnou součinnost, je porušením této povinnosti, pokud bez dalšího kontrola není umožněna, byť s navržením náhradního termínu. V dané věci inspektorky SÚKL nemohly jakkoliv zohlednit namítané skutečnosti, protože nebyly informovány o existenci jakýchkoliv překážek. Okolnosti týkající se zemřelého pacienta a nutnosti vyšetřit pacientku s akutními zdravotními potížemi žalobce uvedl až v rámci vedeného správního řízení.
11. Závěrem vyjádření žalovaný poukázal na to, že důvodem ke kontrole byl podnět, podle něhož žalobce jako poskytovatel zdravotních služeb - nad rámec svého oprávnění uchovávat a používat léčivé přípravky pro účely jejich podání při poskytování zdravotní péče - skladoval v ordinaci větší množství léčivých přípravků a v rozporu se zákonem léčivé přípravky také vydával. Existovalo tedy podezření, že v případě kontroly ohlášené s předstihem by žalobce skladované léčivé přípravky mohl z ordinace odnést a zmařit tím účel kontroly. Pokud by inspektorky mohly svým vstupem narušit poskytování zdravotních služeb, musely by vyčkat, případně zvolit jiný termín. Ve správním řízení však bylo prokázáno, že v daném případě by umožnění vstupu inspektorkám nenarušilo poskytování zdravotních služeb a žalobce byl podle § 45 odst. 3 písm. b) zákona o zdravotních službách povinen umožnit inspektorkám vstup.

Průběh řízení před správními orgány

12. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
13. Dne 4. 9. 2014 byla v detašovaném pracovišti zdravotnického zařízení ordinace praktického lékaře pro dospělé provozované žalobcem na adrese L. n. J., n. k. 675, zahájena inspektorkami SÚKL cílená kontrola plnění požadavků zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a souvisejících právních předpisů.
14. O kontrole byl dne 15. 9. 2014 vyhotoven protokol o kontrole, jehož přílohou je úřední záznam ze dne 5. 9. 2014 vyhotovený inspektorkami SÚKL, které kontrolu prováděly. Podle tohoto záznamu po zaklepání na dveře kontrolované ordinace otevřel účastník řízení, kterému bylo v 9:45 hodin oznámeno zahájení kontroly podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu předložením pověření ke kontrole průkazem inspektora SÚKL. Žalobce zabránil kontrolujícím ve vstupu do provozních prostor zdravotnického zařízení a odmítl jim poskytnout jakékoliv podklady a informace vztahující se k předmětu kontroly i k činnosti kontrolované osoby. Tím neumožnil kontrolujícím inspektorům výkon jejich oprávnění stanovených kontrolním řádem a neposkytl potřebnou součinnost k řádnému provedení kontroly.

15. Žalobce podal proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole dne 1. 10. 2014 námitky, o nichž rozhodl SÚKL vyrozuměním ze dne 14. 10. 2014 tak, že je jako nedůvodné zamítl. Následně SÚKL dne 29. 10. 2014 vydal příkaz, kterým uložil žalobci za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 10 odst. 2 kontrolního řádu pokutu ve výši 80 000 Kč a stanovil mu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor, jímž byl příkaz zrušen.
16. Následně SÚKL žalobci zaslal sdělení ze dne 13. 11. 2014 o podání odporu, kterým byl zrušen příkaz, jehož součástí je usnesení, kterým byla žalobci stanovena desetidenní lhůta pro předložení návrhů, důkazů a jiných tvrzení. Na toto sdělení žalobce reagoval podáním doručeným SÚKL dne 21. 11. 2014, v němž uvedl, že veškeré informace již sdělil v podaném odporu a jako další důkaz navrhuje „*vyslyšení svědků*.“
17. Dne 14. 1. 2015 vydal SÚKL sdělení o ukončení zjišťování podkladů pro rozhodnutí a stanovil žalobci pětidenní lhůtu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce požádal o prodloužení lhůty k vyjádření a jeho žádosti bylo vyhověno. Následně žalobce využil svého práva nahlédnout do spisového materiálu dne 18. 2. 2015, kdy rovněž obdržel DVD nosič s elektronickým spisem. K podkladům pro rozhodnutí se nevyjádřil.
18. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2015, č. j. SUK84293/2015, SÚKL uložil žalobci pokutu ve výši 80 000 Kč za porušení ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu spočívajícího v tom, že jako kontrolovaná osoba nevytvořil podmínky pro výkon kontroly a neumožnil kontrolujícím výkon jejich oprávnění stanovených kontrolním řádem, dále jim neposkytl potřebnou součinnost.
19. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 3. 1. 2017 odvolání, o němž rozhodlo Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017. Ministerstvo odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí SÚKL potvrdilo.
20. Dne 19. 3. 2018 vydal ministr zdravotnictví rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení č. j. 6785/2018-3/PRO, kterým původní rozhodnutí ministerstva ze dne 7. 11. 2017 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, když shledal nezákonnost původního rozhodnutí ministerstva spočívající v nezákonné aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu, protože ministerstvo nepřihlédlo k důkazům navrženým žalobcem v odvolání.
21. O podaném odvolání žalobce proti rozhodnutí SÚKL rozhodl žalovaný znovu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 6. 2018, jímž rozhodnutí SÚKL potvrdilo a odvolání zamítlo.

Řízení před soudem

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání a žalovaný správní orgán vyjádřil svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu, rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
23. Žaloba není důvodná

24. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož její důvodnost by zpravidla již sama o sobě byla důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí. Žalobce konkrétně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož správní orgány tím, že vycházely z toho, že protokol o kontrole je veřejnou listinou podle § 53 odst. 3 správního řádu, a tudíž mu svědčí presumpce správnosti, žalobce zatížily důkazním břemenem spočívajícím v tom, že byl povinen dokazovat svou nevinu.
25. Podstatou této i dalších souvisejících žalobních námitek je, že správní orgány, pokud jde o zjištění skutkového stavu věci, vycházely v převážné míře z obsahu protokolu o kontrole, neprovedly žalobcem navržené důkazy, skutkový stav tak byl v důsledku zjištěn nedostatečně a vyžaduje doplnění.
26. Žalobce poukazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7A 59/99 - 45, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 2000, č. j. 6A 77/99 - 25, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4As 21/2007 - 80, ze kterých vyplývá, že kontrolní protokol je jedním z podkladů rozhodnutí, nezbavuje tedy správní orgán povinnosti provést další dokazování za účelem zjištění skutečného stavu věci.
27. Z uvedené judikatury vyplývá, že správní orgán se nemusí spokojit jen s obsahem kontrolního protokolu, nýbrž je v případě potřeby na místě provést další dokazování, aby správní orgán dostal své povinnosti zjistit skutečný stav věci. Uvedenému koresponduje i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6As 196/2018 - 30, uvedl, že ani dle obecných ustanovení správního řádu není možné vyloučit situaci, kdy je protokol o kontrole jediným důkazem o spáchání správního deliktu, byť je zpravidla žádoucí, aby správní orgán disponoval vícero podklady. Existence protokolu o kontrole nezbavuje správní orgány povinnosti zjistit v souladu se zásadou materiální pravdy stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně však uvedl, že analogicky - s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 7As 146/2017 - 29 - protokol o kontrole veřejnou listinou je a není-li prokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v něm uvedeno.
28. Pokud jde o podklady, z nichž správní orgány v posuzované věci vycházely, žalobci lze přisvědčit v tom směru, že protokol o kontrole spolu s úředním záznamem tvořícím jeho přílohu, představoval pro správní orgány podklad zcela dominantní, byť nikoliv jediný.
29. Podle uvedeného úředního záznamu se dvě inspektorky SÚKL dne 4. 9. 2014 dostavily do ordinace žalobce, praktického lékaře, na adrese L. n. J. za účelem provedení kontroly podle zákona o léčivech. V 9:44 hod vstoupily do čekárny náležející k ordinaci. Ordinační hodiny toho dne byly žalobcem inzerovány od 7:00 do 11:00 hod. V době příchodu inspektorek se v ordinaci ani v čekárně nenacházel žádný pacient. Inspektorky v 9:45 hod zaklepalý na dveře ordinace, otevřel jim žalobce a bylo mu oznámeno zahájení kontroly. Žalobce inspektorkám zabránil ve vstupu do ordinace s odůvodněním, že kontrola nebyla předem ohlášena. Inspektorky žalobce poučily, že jsou příslušnou kontrolu oprávněny provést bez předchozího ohlášení, na což žalobce nereagoval, nenechal inspektorky domluvit a zavřel dveře ordinace. Inspektorky se po dobu 75 minut od zahájení kontroly pokoušely žalobce kontaktovat, a to jak telefonicky v 10:01 hod, kdy byla spolupráce odmítnuta s tím, že kontrola nebyla předem písemně ohlášena, tak klepáním na dveře ordinace, na což žalobce nereagoval. Po zaklepání na dveře ordinace v 10:15 hodin otevřela sestra paní O. D., která inspektorkám sdělila, že žalobce musel před pěti minutami odjet

k případu na matriku, a k výzvě k provedení kontroly inspektorkám sdělila, ať počkají, až se do ordinace vrátí žalobce. Žalobce se z matriky vrátil v 10:30 hodin, v 10:31 hodin do ordinace vešla pacientka, která odešla v 10:55 hodin. V 10:57 hodin inspektorky požádaly zdravotní sestru, aby jim umožnila domluvu se žalobcem, který následně vyšel z ordinace, aby dovnitř pozval další pacientku. Inspektorky se jej snažily znovu vyzvat, aby jim umožnil provést kontrolu. Žalobce odpověděl, že inspektorky mohou kontrolu provést daný den v 17:00 hodin, protože ten den odpoledne má žalobce ještě ordinaci v J. Žalobce inspektorkám sdělil, že pokud budou dále narušovat chod jeho ordinace, zavolá policii a nechá je odvést. Následně v 10:58 hodin inspektorky prostory zdravotnického zařízení opustily.

30. Žalobce podal ke kontrolním zjištěním námitky, v nichž, pokud jde o skutkový stav věci, uvedl, že chod ordinace byl v den kontroly zásadně ovlivněn úmrtím jednoho z pacientů. Žalobce prováděl nezbytné úkony v místě nálezu zemřelého, následně jednal s pozůstalými a zpracovával v ordinaci nezbytnou dokumentaci. V tu dobu se do čekárny ordinace dostavily inspektorky. Žalobcova první reakce byla, že kontrola je neohlášená. Následně žalobce kontrolorkám sdělil, že se jim v danou chvíli nemůže věnovat, navrhl jim jiný způsob řešení, který nebyl akceptován. Po té, co žalobce ukončil jednání s pozůstalými a zpracoval nutnou dokumentaci, odvezl list o prohlídce zemřelého na matriku. Následně žalobce pokračoval v ordinaci vyšetřením akutních pacientů, objednané pacienty sestra přeojedнала. Po skončení ordinačních hodin již inspektorky v čekárně ordinace nebyly.
31. Dále se žalobce ke skutkovému stavu vyjádřil v odporu proti vydanému příkazu. Opět uvedl, že ráno v den kontroly prováděl ohledání zemřelého pacienta. V době příchodu inspektorek do čekárny jednal v ordinaci s pozůstalými. Po tuto dobu odeslal pryč z ordinace i zdravotní sestru. Inspektorky se domáhaly okamžitého vstupu do ordinace. Žalobce jim v tu chvíli nevysvětloval, jaké jednání v ordinaci probíhá a sdělil jim, že kontrolu odmítá proto, že nebyla ohlášena. Inspektorky žalobci nesdělily účel kontroly ani dobu jejího trvání. Inspektorky žalobce poučily, že kontrola nemusí být ohlášená, žalobce je pak seznámil s tím, že v ordinaci jedná s pozůstalými, kontrola by narušovala jejich práva, a tudíž žalobce navrhl provedení kontroly později. Žalobce zdůraznil, že kontrolu neodmítá, ale nelze ji z důvodů hodných zvláštního zřetele provést okamžitě. Po ukončení jednání s pozůstalými žalobce odjel na matriku, po návratu do ordinace vyšetřoval pacientku, která byla objednána pro náhlé bolesti na hrudi. Následně žalobce pokračoval ve vyšetření akutních pacientů. Současně žalobce uvedl, že jím uváděné skutečnosti lze svědecky doložit výpověďmi zdravotnického personálu a pacientů. K výzvě k dalším návrhům pak žalobce uvedl, že jako další důkaz navrhuje *vyslyšení svědků*.
32. Žalobci lze přisvědčit v tom, směru, že správní orgány samy žádné další podklady neopatřovaly, vycházely primárně z protokolu o kontrole, nicméně byť neprovedly další důkazy k prokázání žalobcem uváděných skutečností, tj. těch, jimiž žalobce odůvodňoval, proč kontrolu neumožnil, podstatné je, že tato žalobcova skutková tvrzení správní orgány akceptovaly. Implicitně je přijaly jako pravdivá, pouze v rámci následného právního posouzení neshledaly, že by dané skutečnosti odůvodňovaly nepřipuštění kontroly. Soud pak především neshledal, že by správní orgány pochybily, jestliže přiznaly kontrolnímu protokolu postavení rozhodujícího důkazu, jelikož skutkový stav - navzdory žalobním námitkám - není mezi stranami ve skutečnosti sporný, nýbrž sporné je až jeho hodnocení z hlediska odpovědnosti žalobce, kterým se soud bude zabývat níže.

33. Žalobce v tomto ohledu namítal nesprávnost skutkového zjištění, že inspektorkám odepřel přístup do ordinace. Jak z obsahu kontrolního protokolu, tak rovněž z vyjádření žalobce nicméně jednoznačně vyplývá, že inspektorky do ordinace skutečně nevstoupily, zůstaly po celou dobu zamýšlené kontroly pouze v prostoru čekárny. Žalobce tak v tomto smyslu inspektorkám přístup do ordinace odepřel. Jinou otázkou pak je, zda nastaly takové zásadní důvody, které neprovedení kontroly ospravedlňovaly.
34. Pokud jde o nastalé skutečnosti, v nichž žalobce takové důvody spatřuje, soud konstatuje, že ani v tomto směru neshledal, že by byl skutkový stav mezi stranami sporný. Byť správní orgány v tomto ohledu nevedly vlastní dokazování, věcně nezpochybňovaly, že žalobce v den kontroly prováděl ohledání zemřelého pacienta, následně v ordinaci hovořil s pozůstalým, odjel na matriku a po té v ordinaci vyšetřoval pacienty.
35. Žalobci lze přisvědčit, že správní orgány nepostupovaly zcela náležitě, pokud jde o žalobcem navržené důkazy. Byť žalobce ve vyjádření ze dne 21. 11. 2014 k výzvě správního orgánu prvního stupně k dalším návrhům pouze zcela obecně uvedl, že jako důkaz navrhuje *vyslyšení svědků*, aniž by bylo jakkoliv zřejmé, které konkrétní osoby žalobce navrhuje vyslechnout, žalobce již v dříve podaném odporu, na který současně ve vyjádření ze dne 21. 11. 2014 odkazoval, uvedl, že k jím uváděným skutečnostem navrhuje vyslechnout jakožto svědky zdravotnický personál a pacienty. Soud přisvědčil námitce žalobce, že se správní orgán prvního stupně s návrhem na provedení svědeckých výpovědí náležitě nevypořádal, byť nikoliv primárně z důvodu žalobcem uváděného. Nejde totiž o to, že se správní orgán prvního stupně s daným důkazním návrhem vypořádal vnitřně rozporným způsobem, nýbrž o to, že správní orgán prvního stupně výsledky svědků odmítl provést s odůvodněním, že tento důkazní návrh je zcela obecný a žalobce neuvedl, jací svědci a k jakým skutečnostem mají být konkrétně vyslechnuti. Jak již soud nicméně uvedl, správní orgán prvního stupně přehlédl, že žalobce ve vyjádření ze dne 21. 11. 2014 - kromě obecného návrhu na provedení svědeckých výpovědí - odkazoval na odůvodnění jím podaného odporu, v němž uvedl, že navrhuje vyslechnout zdravotnický personál a pacienty, a to ke skutečnostem, které mají odůvodňovat, proč nebylo možné kontrolu provést. Zdravotnický personál, kterým mohla být z podstaty věci pravděpodobně jen zdravotní sestra O. D., a rovněž pacienty, které žalobce v rozhodnou dobu vyšetřoval, již správní orgán prvního stupně mohl identifikovat. Žalobcův důkazní návrh proto nebyl zcela neurčitý. Nicméně uvedené pochybení soud nevedlo k závěru o zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož - jak již soud rovněž uvedl - správní orgány sice dokazování stran důvodů uváděných žalobcem k ospravedlnění odepření kontroly nevedly, nicméně vycházely ze žalobcových tvrzení v tomto směru uváděných. Jinými slovy, ty skutečnosti, které žalobce zamýšlel provedením navrhovaných svědeckých výpovědí prokázat, správní orgány i bez provádění takových důkazů přijaly. Uvedená procesní pochybení proto nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
36. K námitce, že správní orgán prvního stupně, měl-li za to, že žalobcovy důkazní návrhy jsou neurčité, měl mu v tomto ohledu poskytnout v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu příslušné poučení, s odkazem na výše uvedené soud uvádí, že tato námitka není relevantní s ohledem na to, že soud žalobci přisvědčil, že jeho důkazní návrh nebyl zcela neurčitý, protože správní orgány mohly z jeho vyjádření zjistit, jaké svědky žalobce navrhuje vyslechnout.
37. Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku, že skutkový stav, tak jak je popsán v kontrolním protokolu, je ve zjevném rozporu se žalobcem předloženými svědeckými

výpověďmi, jelikož dané výpovědi dokazují, že v době, kdy se inspektorky domáhaly provedené kontroly, existovaly překážky bránící okamžitému provedení kontroly.

38. Žalobce k odvolání proti rozhodnutí SÚKL přiložil notářský zápis obsahující prohlášení paní O. D., paní M. K. a pana M. S. Soud předesílá, že byt žalobce tento podklad označuje jakožto „svědecké výpovědi“, o výpovědi svědků se nejedná. Ani jedna z uvedených osob nebyla správními orgány vyslechnuta jakožto svědek. Nicméně uvedené označení daného podkladu není rozhodné. Podstatné je, že soud neshledal, že by daná prohlášení byla jakkoli v rozporu se skutkovými zjištěními, z nichž správní orgány vycházely na základě obsahu kontrolního protokolu.
39. Z prohlášení paní O. D., zdravotní sestry žalobce, ve shodě s výše uvedenými skutkovými zjištěními vyplývá, že žalobce byl ráno v den kontroly, před tím, než se do jeho ordinace dostavily inspektorky, na prohlídce zemřelého pacienta. Žalobce se vrátil do ordinace, kam se následně dostavil syn zemřelého. Zdravotní sestra v tento okamžik z ordinace odešla na poštu. Po té, co se vrátila, žalobce v ordinaci stále hovořil se synem zemřelého. Následně žalobce odjel na matriku. V tu dobu o vstup do ordinace usilovaly inspektorky a sestra jim sdělila, ať vyčkají na žalobce. Žalobce po návratu z matiky pozval do ordinace pacientku M. K., která se ten den ráno objednala k vyšetření z důvodu bolesti na hrudi. Potom, co uvedená pacientka ordinaci opustila, žalobce mezi dveřmi hovořil s inspektorkami a řekl jim, že kontrolu neodmítá, nenechá si však narušovat chod ordinace a nabídl pozdější termín. Uvedené prohlášení zdravotní sestry není se zjištěními zaznamenanými v kontrolním protokolu jakkoli v rozporu, pouze jej o některé skutečnosti doplňuje. Jak z vyjádření žalobce, tak i z daného prohlášení pouze vyplývá, že není přesné zjištění zaznamenané v kontrolním protokolu, že v době, kdy se inspektorky dostavily do čekárny, v ordinaci nebyl žádný pacient, jelikož v ordinaci v tu dobu byl syn zemřelého pacienta, s nímž žalobce hovořil.
40. Ani prohlášení paní M. K. není se skutkovými zjištěními, z nichž správní orgány vycházely, v rozporu. Daná pacientka ve vztahu k předmětu posuzované věci pouze uvedla, že ráno v den kontroly, ještě před tím, než se do ordinace žalobce dostavily inspektorky, pociťovala zdravotní obtíže. Telefonicky se proto dohodla se zdravotní sestrou, že se do ordinace dostaví k vyšetření, což učinila. V době, kdy ji žalobce přijal do ordinace, se v čekárně nacházely inspektorky. Po té, co pacientka ordinaci opustila, inspektorky se žalobcem hovořily, žalobce jednal rozzlobeně. Rovněž uvedené prohlášení M. K. tedy potvrzuje a pouze drobně doplňuje skutková zjištění zachycená v protokolu o kontrole, není s nimi jakkoli v rozporu.
41. Prohlášení pana M. S., syna žalobcova pacienta, jehož ohledání žalobce ráno v den kontroly před příchodem inspektorek prováděl, také není s ostatními skutkovými zjištěními v rozporu. Prohlášení pouze potvrzuje, že svědek byl ráno dne 4. 9. 2014 v ordinaci žalobce v době, kdy se do čekárny žalobce dostavily inspektorky, které žalobce po celou dobu, kdy hovořil s panem M. S., do ordinace nepustil.
42. Nedůvodná je rovněž související námitka, že správní orgány nezohlednily další žalobcovy neodkladné povinnosti doložené danými prohlášeními, tedy jiné povinnosti, než že žalobce jednal s pozůstalým panem M. S. a vyšetřoval pacientku paní M. K., jelikož žádné další – ať již odkladné či neodkladné povinnosti žalobce daná prohlášení nedokládají.
43. Lze tak shrnout, že žalobce inspektorky nepustil do své ordinace za účelem provedení kontroly. Žádná kontrola tak nebyla provedena. Inspektorky o vstup do ordinace či o

rozhovor se žalobcem usilovaly od 9:45 do přibližně 11:00 hod. V době, kdy se do zdravotnického zařízení dostavily, žalobce v ordinaci hovořil se synem toho dne zesnulého pacienta, následně odjel na matriku, aby mohl být vystaven úmrtní list, a po návratu do ordinace vyšetřoval nejprve pacientku s bolestí na hrudi a následně dalšího pacienta.

44. Žalobce sice opakovaně namítal, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, neuvedl však, co mělo být dále dokázáno a nebylo, případně co se odehrálo jinak oproti tomu, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely. Žalobce tedy nikterak nekonkretizoval, v jakém ohledu by měl být zjištěný skutkový stav dále doplněn, či jaké další důkazy by měly být provedeny.
45. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k dílčímu závěru, že by správní orgány vycházely jako z rozhodujícího důkazu z protokolu o kontrole, a z dalších důkazů vycházely již jen z vyjádření a důkazů předložených žalobcem, samy další důkazy neopatřovaly, přesto však není dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož skutkový stav byl zjištěn dostatečně a není mezi žalobcem a správními orgány sporný – viz shrnutí pod bodem 43 tohoto rozsudku.
46. Následně soud přistoupil k posouzení námitek týkajících se nesprávnosti závěrů a hodnocení jednání žalobce, které správní orgány na základě uvedeného skutkového stavu učinily. Soud v tomto ohledu vycházel z následujících zákonných ustanovení:
47. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba *povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*
48. Podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu se podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že *jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.*
49. Podle § 45 odst. 3 písm. b) zákona o zdravotních službách je poskytovatel zdravotních služeb *povinen umožnit vstup osobám pověřeným příslušným správním orgánem, orgánem ochrany veřejného zdraví, Státním ústavem pro kontrolu léčiv, smluvní zdravotní pojišťovnou, komorou, pověřeným lékařům posudkové služby okresních správ sociálního zabezpečení, zaměstnancům okresních správ sociálního zabezpečení pověřených provedením kontroly, Veřejnému ochránci práv a pověřeným zaměstnancům Kanceláře veřejného ochránce práv za účelem zjišťování podkladů potřebných k plnění úkolů podle tohoto zákona nebo jiných právních předpisů upravujících činnost a úkoly uvedených subjektů a poskytnout jim potřebnou součinnost a předložit doklady nezbytné k provedení kontroly a plnění jejich úkolů; vstupem pověřených osob nesmí být narušeno poskytování zdravotních služeb.*
50. Soud dále přiměřeně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 10, č. j. 9As 46/2010 - 97, v němž daný soud vyslovil závěr, že *„Jestliže neexistoval žádný zásadní důvod, pro který by inspektoři nemohli provést kontrolu v požadovaném termínu, a kontrolovaný subjekt přesto kontrolu neumožnil, dopustil se porušení zákona (...), tj. znemožnění výkonu kontrolní činnosti (...), i když nabídl provedení kontroly v jiném, předem ohlášeném termínu.“*
51. V tomto ohledu je třeba posuzovat dva okruhy vzájemně souvisejících otázek. Zaprvé, zda inspektorky postupovaly přiměřeně s ohledem na limit provádění kontroly ve

zdravotnických zařízeních, který plyne z poslední věty ustanovení § 45 odst. 3 písm. b) zákona o zdravotních službách, a zadruhé, zda skutečnosti, které žalobce uváděl, představovaly reálné a kvalifikované důvody pro nemožnost provedení kontroly v příslušný čas dne 4. 9. 2014 (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 5As 77/2011 - 58).

52. Pravomoc SÚKL k provádění kontroly není zcela neomezená. Osoby provádějící v konkrétním případě kontrolu musejí vzít v úvahu jak obecné ústavní limity výkonu veřejné moci, tak konkrétněji zásady vyplývající z kontrolního řádu a ze základních zásad činnosti správních orgánů podle správního řádu. V případě, že je kontrola konána ve zdravotnickém zařízení, je další limit kontroly stanoven ustanovením § 45 odst. 3 písm. b), větou poslední, zákona o zdravotních službách, podle něhož kontrolující osoby nesmějí svým vstupem do zdravotnického zařízení narušovat poskytování zdravotních služeb (žalobce odkazuje na § 43 odst. 3 daného zákona, nicméně zjevně má na mysli právě citované ustanovení § 45 odst. 3 daného zákona – pozn. soudu). Uvedené ustanovení nicméně nelze vykládat způsobem, který předestírá žalobce, tedy že kontrolu téměř vůbec není možné provádět v ordinčních hodinách příslušného zdravotnického zařízení. Takový výklad by mohl ve svém důsledku vést k naprostému znemožnění kontrol, a to zejména cílených, neohlášených kontrol, jejichž smysl je dán pouze tehdy, jsou-li provedeny bez větších odkladů. Právě o takový typ kontroly se přitom jednalo v posuzované věci. Osoby vykonávající kontrolu zdravotnických zařízení se budou do takových zařízení zpravidla vypravovat právě v ordinčních hodinách, a zejména v případě zdravotnických zařízení tvořených jedinou ordinací, pokud by tak nečinily, nemusely by být vůbec schopny zastihnout osoby, které zdravotnické zařízení provozují. Kontrolu by tak vůbec nemuselo být možné provést. Citované ustanovení § 45 odst. 3 písm. b) zákona o zdravotních službách je třeba vykládat tak, že provedení kontroly nemůže narušit již probíhající ošetřování či vyšetřování pacienta, případně tak, že provedení kontroly nemůže být upřednostněno před nutností určitého akutního zdravotnického výkonu. To však neznamená, že by příslušný lékař nebyl povinen kontrolu umožnit vůbec za situace, kdy (například) má v čekárně pacienty, kteří však nevyžadují akutní ošetření, anebo za situace, kdy teprve očekává příchod objednaných pacientů.
53. Soud neshledal, že by inspektorky v posuzované věci postupovaly v rozporu s uvedenými limity kontroly. Po příchodu do zdravotnického zařízení sice okamžitě usilovaly o vstup do ordinace, nicméně po té, co jim žalobce nevyhověl, byť jim v tu dobu nesdělil, zda v ordinaci vůbec vyšetřuje nějakého pacienta, neukončily kontrolu okamžitě, ale dále vyčkávaly v čekárně a usilovaly o domluvu se žalobcem. Rovněž po té, co se žalobce vrátil z matrice a pozval do ordinace pacientku, setrvaly v čekárně po dobu jejího vyšetřování. O vstup do ordinace opětovně usilovaly až po té, co žalobce její vyšetření ukončil, a před tím, než do ordinace pozval dalšího pacienta.
54. Pokud jde o žalobcem uváděné důvody, proč nebylo možné kontrolu v daném termínu provést, správní orgány přistoupily jak na to, že kontrolu nebylo možné provést okamžitě po příchodu inspektorek do zdravotnického zařízení proto, že žalobce v ordinaci hovořil se synem zemřelého pacienta a následně se v souvislosti s úmrtím pacientem musel dostavit na matriku, tak také na důvod spočívající v nutnosti bezodkladného vyšetření pacientky, která si stěžovala na bolesti na hrudi a ztížené dýchání (paní M. K.). Soud souhlasí s posouzením žalovaného, že po té, co byla tato pacientka vyšetřena, již žádné zásadní důvody znemožňující provedení kontroly dány nebyly. I po vyšetření dané pacientky

přítom byly inspektorky v zařízení přítomny a připraveny kontrolu provést. Žalobce však ani tehdy provedení kontroly neumožnil.

55. Žalobce sice namítal, že v den kontroly musel provádět další urgentní ošetření a úkony a plnit jiné neodkladné povinnosti, nicméně žádný další konkrétní důvod neuvedl, tím spíše ani nedoložil. Uvedená nepodložená tvrzení žalobce se tak soudu jeví jako účelová, mající za cíl především neumožnit provedení kontroly. Žalobce nikterak nepřiblížil, v čem měly jeho další neodkladné povinnosti spočívat, ani jaké konkrétní a urgentní zákroky vykonal. Zásadním důvodem znemožňujícím provedení kontroly nemůže být samo o sobě zjištění, že žalobce v den kontroly, v odpoledních hodinách, měl ordinační hodiny ve své druhé ordinaci v J. Tím spíše, že ordinační hodiny v ordinaci v L. nad J., která byla předmětem kontroly, končily v 11:00 hodin, a lze se tak důvodně domnívat, že mezi ukončením ordinačních hodin v ordinaci jedné, a začátkem ordinačních hodin v ordinaci druhé, má žalobce ponechán určitý volný časový prostor, v jehož rámci bylo možno kontrolu provést, popřípadě alespoň zahájit.
56. Soud se rovněž ztotožňuje s náhledem žalovaného, že žalobcem navrhované odložení kontroly na 17:00 hodin v příslušný den by již mohlo ohrozit naplnění účelu kontroly, jelikož se jednalo o kontrolu cílenou a záměrně neohlášenou. Inspektorky proto takovému návrhu nemusely vyhovět.
57. S uvedeným souvisí také nedůvodnost námitky, že ze zákona nevyplývá povinnost kontrolované osoby umožnit kontrolu okamžitě. Zákon sice výslovně nestanovuje, že by kontrolující osoby měly právo požadovat vykonání kontroly okamžitě, nicméně tento závěr - s ohledem na charakter a cíle řady kontrol - vyplývá z účelu a smyslu zákona, respektive z účelu a smyslu té které kontroly, jelikož „[k] efektivitě kontroly ve fázi zjišťovací je nezřídka nutná i její jistá překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly, jímž je zjištění skutkového stavu věci, zmařit tím, že by tento skutečný stav věci před jeho zjištěním rychle „zaretušovala“, a tak se vyhnula případné zákonem předvídané sankci.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2As 50/2005 - 53). V posuzované věci se jednalo o cílenou a neohlášenou kontrolu stran žalobcova nakládání s léčivy, tedy v případě, že by inspektorky přistoupily na žalobcův návrh, aby kontrola byla provedena až o řadu hodin později, mohl by být smysl a účel kontroly zmařen, jelikož žalobce by - varován příchodem inspektorek - případná pochybení mohl skrýt.
58. Pokud jde o námitku, že účel kontroly nemohl být jejím odložením zmařen, jestliže správní orgány prvního stupně uvedl, že inspektorky byly případně připraveny realizovat kontrolu v jiném termínu, soud se ztotožňuje se žalovaným, který se v žalobou napadeném rozhodnutí již se shodnou námitkou zabýval a vyložil, proč by byl účel příslušné kontroly jejím odložením na jiný, předem dohodnutý termín zmařen, nicméně v případě, že by byly dány zásadní důvody, které by provedení kontroly ve stanovený čas zcela a důvodně znemožňovaly, kontrola by byla provedena jindy. Soud má za to, že v posuzované věci takové zásadní důvody pro odložení kontroly shledány nebyly.
59. Nedůvodnou soud shledal námitku, že inspektorky provádějící kontrolu byly do událostí osobně a emocionálně zapojeny, a že jejich svědectví tak není možné považovat za objektivní. Inspektorky nebyly vůbec k událostem dne 4. 9. 2014 vyslýchány jako svědci, nýbrž správní orgány vycházely z kontrolního protokolu, respektive z úředního záznamu, který z logiky věci sepsaly právě inspektorky, které kontrolu prováděly. Pokud měl

žalobce pochybnosti o případné podjatosti kontrolujících osob, mohl ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu uplatnit námitku podjatosti, což však neučinil.

Návrh na moderaci uložené sankce

60. Žalobce ve smyslu ustanovení § 65 odst. 3 s. ř. s. navrhoval, aby soud eventuálně rozhodl o upuštění od uložené pokuty či o jejím snížení v zákonem stanovených mezích.
61. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, rozhoduje-li o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt a nejsou-li dány důvody pro zrušení takového rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu upustit nebo jej snížit, avšak pouze za předpokladu, byl-li uložen *ve zjevně nepřiměřené výši*.
62. Žalobce uplatněný návrh na moderaci nijak neodůvodnil, zejména neuvedl, proč považuje uloženou pokutu za zjevně nepřiměřenou.
63. Smyslem moderačního práva soudu není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, pouze její korekce v případě že by se vzhledem k okolnostem jevila jako zjevně neadekvátní a nespravedlivá. O takovou situaci se v posuzovaném případě nejedná. Výši uložené pokuty na základě posouzení kritérií podle § 17 odst. 2 kontrolního řádu, tj. zejména závažnosti správního deliktu, způsob jeho spáchání, jeho následků a okolnosti, za nichž byl spáchán, provedeného správním orgánem prvního stupně, soud považuje za přiměřenou. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč, tj. ve výši odpovídající 16% maximální možné sazby. Soud uloženou pokutu nepovažuje za nepřiměřenou a tím spíše ani za zjevně nepřiměřenou. Zákonný předpoklad pro moderaci uložené pokuty tudíž není splněn a soud tak návrhu na moderaci nemohl vyhovět.

Závěr a náklady řízení

64. S ohledem na všechny výše uvedené důvody Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci samé úspěch neměl a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. března 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h ,

předseda senátu